

byde, men sociale Udgifter i Ordets almindelige Forstand kunne de ikke i nogen Grad siges at repræsentere. Og endnu mere besynderlige bliver den højtærede Finansministers Forestillinger, naar vi komme til de sociale Udgifter i videre Forstand. Han anfører herunder Udgifter til Fængsels-selskaber, Redningshjem, Abnormanstalter. Han anfører Udgifterne til Folkeskolevæsenet, som om ikke vore Folkeskoler stod aabne ogsaa for Børn af Haandværkere, Gaardmænd, handlende, Embedsmænd og andre Folk, hvis sociale Niveau ligger højt over den egentlige Arbejderklassen, og som om ikke rent bortset derfra en vis Grad af Folkeplysning var en rent uomgængelig Betingelse for hele det bestaaende Samfunds Opretholdelse, lige saa nødvendig som Politivæsen og Fængselsvæsen. Hvorfor nævner den højtærede Finansminister ikke ogsaa Kirkevæsenet — Kirkerne staa ogsaa aabne for Arbejderbefolkningen —. Eller han nævner Epidemidudgifter som sociale Udgifter, som om ikke Epidemivæsenet lige saa vel tager Sigte paa at værne de velstillede som de ikke velstillede Dele af Befolkningen mod Smittefare fra Tuberkulose-, Kolera-, Koppe- og Difteritispatienter. Jeg tror, at vi her ere ude i det vilde, i det blaa, hvor alle Begreber høre op, og hvor der kun er tilbage et Ord, som dækker over Mangelen paa Begreb. Naar vi høre en Tale som den, vi hørte ved Finanslovens Forelæggelse her i Salen, hvor den har et saa kritisk Publikum overfor sig, og hørte den fremsat af en Mand med saa høj en nationaløkonomisk Kultur som den højtærede Finansminister, faa vi jo unægteligt et meget uhyggeligt Indblik i Beskaffenheden af de Historier, som Vælgerne Landet over tudes Ørene fulde med.

Jeg foretrækker nu at holde mig til den Begrænsning af de egentlige sociale Udgifter, som Generaldirektør Rubin har givet. Saa have vi fast Bund under Fødderne, saa vide vi, hvad vi tale om, saa falde Begreb og Ord sammen. Jeg finder, at de paa sidste Statsregnskab kun udgøre 10 pCt. af de ordinære Udgifter, at deres Stigning i de sidste 10 Aar kun udgør 12 pCt. af den samlede Udgiftsstigning. Af hver 100 Kr., Statens Udgifter ere voksende med, ere kun 12 Kr. gaaede til egentlige sociale Udgifter, de 88 til andre Formaal. Jeg finder deri et utvetydigt Vidnesbyrd om, hvor vrang alle Forestillinger ere om de sociale Udgifter som Hovedkilden til den finansielle Misère og den Skatteudplyndring, der nu skal iværksættes.

Det var imidlertid med megen Tilfredsstillelse, jeg hørte den højtærede Finansmini-

sterudtale, at det var ikke hans Agt at søge at nedbringe Udgifterne til sociale Foranstaltninger. Tværtimod, vi maatte vente, at de vilde vokse. Jeg haaber, at det var Løfter, vi kunne stole paa, ikke blot for den højtærede Finansministers Vedkommende, men ogsaa for hans Regerings og Regeringspartiets Vedkommende. Vi fra vor Side skulle gerne paatage os den Ulejlighed at erindre den højtærede Finansminister om dette Løfte, han skal ikke komme til at savne Incitament i saa Henseende. Men jeg vil henstille til den højtærede Finansminister, om han ikke kunde søge at faa Tonen stemt en Smule ned hos de saakaldte Venstremænd, som her i Salen og ude i Landet forkynde, at vi skulle tage Reb i Sejlens med Hensyn til den sociale Lovgivning og slaa Krykkerne bort fra de fattigste, de mest nødlidende i Samfundet. Det stemmer daarligt med det Program, den højtærede Finansminister udviklede. Og mon det ikke var heldigt, om den højtærede Finansminister fik en lille Konference med sin Kollega, den højtærede Indenrigsminister, som en Gang i Sommer skal have udtalt den meget mærkelige og besynderlige Paastand, at vi herhjemme vare ved at drukne i Humanisme eller kvæles af Humanitet; hvordan end Udtalelsen lød, saa er den i sin Tendens i skarp Uoverensstemmelse med den højtærede Finansministers Udtalelse. Den højtærede Indenrigsminister har jo i det hele i denne Sommer været Genstand for en ikke ringe Opmærksomhed paa Grund af de Projekter, han skal have fremsat om Alderdomsunderstøttelseslovens Afløsning af en Tvangsforsikring. Nu er det jo ikke ganske klart, hvilken Vægt der skal tillægges disse Projekter. De kunne vel neppe anses for at være noget Udtryk for Invalliditetskommissionens Mening, den har jo i hvert Fald ikke afgivet sin Betænkning, har vel neppe endnu endt sit Arbejde, saa Planerne maa vel indtil videre betragtes som staaende for den højtærede Indenrigsministers egen Regning. Vi kende jo endnu kun disse Projekter gennem Avisreferater, og de kunne selvfølgelig være i høj Grad vildledende, men hvis man virkelig mener, at kunne sætte et saadant Projekt som det, Indenrigsministeren skal have fremsat, i Forbindelse med de Besparelsesbestræbelser, som ere oppe i Tiden, hvis man virkelig mener heri at kunne finde et Middel til at værne Skatteyderne mod en alt for stærkt stigende Skattebyrde baade til Stat og Kommune, vil en saadan Tanke være saa taabelig, at jeg i hvert Fald umuligt kan tro, den deles